

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.841 van 9 februari 2012
in de zaken A. 196.227/XII-6173
A. 196.561/XII-6210**

In zake: de STAD DIEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans-Kristof Carême
kantoor houdend te 3001 Heverlee
Industrieweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Kris Wauters en Erik Monard
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de BEROEPSCOMMISSIE VOOR TUCHTZAKEN

Tussenkomende partij:

Kim DEEN
die woonplaats kiest te 3290 Diest
Merelstraat 34

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep in de zaak A. 196.227, ingesteld op 19 april 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 12 november 2009 van de beroepscommissie voor tuchtzaken waarbij de beslissing van 27 juli 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest om Kim Deen een tuchtstraf op te leggen nietig wordt verklaard en de erin opgelegde tuchtsanctie als niet bestaande wordt beschouwd.

Het beroep in de zaak A. 196.561, ingesteld op 26 mei 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 4 mei 2010 van de beroepscommissie voor tuchtzaken waarbij wordt beslist dat het besluit van 30 november 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest om Kim Deen een tuchtstraf op te leggen “niet rechtsgeldig tot stand gekomen [is], bij gebreke aan rechtsmacht”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De eerste verwerende partij heeft in beide zaken een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft in beide zaken een memorie van wederantwoord ingediend.

Kim Deen heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend in beide zaken. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 juni 2010 in de zaak A. 196.227. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 10 september 2010 in de zaak A. 196.561. De tussenkomende partij heeft in beide zaken een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

In de zaken A. 196.227 en A. 196.561 hebben eerste verwerende partij en tussenkomende partij een laatste memorie ingediend.

In de zaak A. 196.561 heeft verzoekster een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 september 2011.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans-Kristof Carême, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Koen Geelen, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 27 juli 2009 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest om aan tussenkomende partij, voltijds statutair personeelslid, de tuchtstraf op te leggen van de inhouding van loon gedurende drie maanden.

Bij schrijven van 28 augustus 2009 stelt tussenkomende partij tegen de tuchtbeslissing beroep in bij de beroepscommissie voor tuchtzaken.

Op 12 november 2009 beslist de beroepscommissie dat het tuchtbesluit van 27 juli 2009 nietig is en dat de erin opgelegde tuchtsanctie als niet bestaande wordt beschouwd. Dit besluit is het voorwerp van het beroep in de A. 196.227. De motivering luidt:

“2/ Middel ambtshalve opgeworpen door de beroepscommissie:
Bij de aanvang van de zitting vraagt de voorzitter van de Beroepscommissie voor tuchtzaken ambtshalve aan de raadsvrouw van het tuchtbestuur, nl. mr. Brouwers, of het bestreden tuchtbesluit van het college van burgemeester en schepenen van Diest is tot stand gekomen na een geheime stemming.
Uit geen enkel stuk van het dossier, zoals het is samengesteld door het tuchtbestuur van Diest, blijkt dat de procedure van stemming in verband met het opleggen van de tuchtsanctie is verlopen zoals vastgelegd in de artikelen 35, §2, en 54, § 3 van het Gemeentedecreet.

Wanneer uit de notulen niet blijkt dat het besluit bij geheime stemming is genomen, moet worden aangenomen dat dit besluit niet bij geheime stemming is genomen (RvS, arrest nr. 40.156, 27 augustus 1992).

Dit vermoeden kan evenwel worden weerlegd, indien genoegzaam wordt aangetoond dat de stemming wel geheim is verlopen, ondermeer door voorlegging van de stembriefjes ter zake.

Aangezien de geheime stemming een substantiële vormvereiste uitmaakt, dient het al dan niet ontbreken ervan eerst onderzocht te worden alvorens over te gaan tot de beoordeling van de grond van de zaak.

3/ Nazicht en beoordeling door de beroepscommissie:

Het bestuur deelt bij monde van meester Sarah Brouwers mede, na telefonische raadpleging, dat het niet bij machte is om aan te tonen dat de stemming voorafgaand aan het besluit geheim is verlopen.

Er worden geen stembriefjes voorgelegd, noch wordt enige informatie omtrent de uitslag van de stemming verstrekt.

Noch uit de beslissing van 27 juli 2009 waarbij mevrouw Deen de tuchtsanctie van “inhouding van salaris gedurende drie maanden” wordt opgelegd, noch uit enig ander stuk van het dossier blijkt dat de procedure van stemming is verlopen zoals vastgelegd in de artikelen 35, § 2, 3° en 54, § 3 van het Gemeentedecreet.

Wanneer uit de notulen niet blijkt dat het besluit bij geheime stemming is genomen, moet worden aangenomen dat dit besluit niet bij geheime stemming is genomen. (R.v.St., arrest nr. 40.156, 27 augustus 1992).

Dit vermoeden “iuris tantum”, wordt niet weerlegd door de stad Diest.

De omstandigheid dat deze essentiële substantiële vormvereiste niet werd nageleefd, tast de wettelijkheid van de stemming aan. De geheime stemming werd opgelegd ter bescherming van de vrije en onafhankelijke uitoefening van het stemrecht. Maar deze wijze van stemming is niet enkel ter vrijwaring van voornoemd belang maar eveneens, zo werd reeds meermaals bevestigd door de Raad van State, in het belang van het betrokken personeelslid. Bij gebrek aan naleving van deze substantiële vormvereiste is er voor het personeelslid geen garantie voor objectiviteit en onafhankelijkheid in de beslissingsprocedure. (R.v.St., arrest nr. 15.281, 04.05.1972, arrest nr. 15.920, 13.06.1973 en arrest nr. 19.271, 21.11.1978).

Het behoort tot de taak van de Beroepscommissie om ambtshalve na te gaan of de beslissingen tot stand kwamen met toepassing van de door de wet vereiste procedure.

Te dezen staat het onomstootbaar vast dat er niet geheim werd gestemd en er aldus aan het personeelslid geen garantie voor objectieve en onafhankelijke behandeling werd gegeven. Het is immers enkel bij een geheime stemming, onverminderd het verplichtend karakter, dat het stemgedrag op correcte wijze kan vastgesteld worden en door de Beroepscommissie kan gecontroleerd worden.

Deze vastgestelde onregelmatigheid is in het onderhavige geval onomkeerbaar omdat het niet gaat over een tekortkoming in de procedure, maar wel over het niet toepassen van een essentiële

procedure die te dezen niet meer kan bijgestuurd worden.
De bestreden beslissing is dan ook nietig”.

4. Op 30 november 2009 herneemt het college van burgemeester en schepenen de tuchtprocedure tegen Kim Deen en legt het haar opnieuw de tuchtstraf van de inhouding van loon gedurende drie maanden op.

Tussenkomende partij tekent andermaal beroep aan bij de beroepscommissie, die op 4 mei 2010 beslist dat het bestreden tuchtbesluit niet rechtsgeldig is tot stand gekomen, bij gebreke aan rechtsmacht, en dat de beroepscommissie te dezen reeds op 12 november 2009 een eindbeslissing heeft genomen, waartegen, binnen de wettelijk voorziene termijn, in beginsel, enkel nog een verhaal bij de Raad van State openstaat.

De motivering van dit besluit, dat het voorwerp is van het beroep in de zaak A. 196.561, luidt:

“3/ Nazicht en beoordeling door de Beroepscommissie:
Het college van burgemeester en schepenen, zetelend als tuchtoverheid, heeft de bestreden beslissing genomen, zonder daartoe nog de rechtsmacht te bezitten;
Immers, ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep werd door de Beroepscommissie in tuchtzaken op 12 november 2009 een eindbeslissing genomen, die een punt zet achter onderhavige tuchtprocedure”.

IV. Samenvoeging

5. De feitelijke en juridische gegevens van de beide beroepen zijn zo nauw met mekaar verweven dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is om de zaken te voegen en er in één arrest uitspraak over te doen.

Standpunt van de partijen

6. Verzoekster voert in een *eerste middel* de schending aan van de artikelen 138 en 141 van het gemeentedecreet, doordat de beroepscommissie in haar beslissing van 12 november 2009 oordeelt dat het bestreden tuchtbesluit nietig is en de erin opgelegde tuchtsanctie als niet bestaande wordt beschouwd, terwijl zij ertoe gehouden was als orgaan van actief bestuur in graad van georganiseerd administratief beroep om uitspraak te doen over de tuchtvordering en daarbij, gelet op de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep, eventuele tekortkomingen of nietigheden die door het college van burgemeester en schepenen werden begaan, weg te zuiveren.

Geargumenteerd wordt dat de beroepscommissie heeft nagelaten te doen wat zij had moeten doen, namelijk gebruik maken van haar hervormingsrecht, dat zij ten onrechte oordeelde dat het gebrek aan geheime stemming onomkeerbaar zou zijn, dat, in het kader van de behandeling van het georganiseerd administratief beroep, de procedurewaarborgen voor een objectieve en onafhankelijke behandeling van de tuchtvordering door de beroepscommissie worden geboden, en dat daarenboven de zogenaamde nietigheid enkel en alleen de (eind)beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 juli 2009 heeft aangetast, en niet ook de voorgaande en voorbereidende administratieve rechtshandelingen.

7. Een *tweede middel* wordt geput uit de schending van de artikelen 35 en 54 van het gemeentedecreet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, doordat de beroepscommissie in de bestreden beslissing overweegt dat het gebrek aan geheime stemming door het college van burgemeester en schepenen de nietigheid “van rechtswege” van diens besluit met

zich meebrengt en dat het gebrek aan geheime stemming onomkeerbaar is, terwijl die onregelmatigheid geenszins onomkeerbaar is en wel degelijk kon worden weggezuiverd.

8. In de memorie van eerste verwerende partij, waarbij tussenkomende partij zich aansluit, wordt met betrekking tot het eerste middel wezenlijk opgeworpen dat het hervormingsrecht van de beroepscommissie inhoudt dat de zaak in haar volledigheid -“met name de legaliteit van de tuchtprocedure en/of de opportuniteit van een sanctie”- wordt onderzocht, maar dat de devolutieve werking volgens de rechtspraak van de Raad van State niet inhoudt dat alle soorten van nietigheden kunnen worden gerepareerd: “In geval van een substantiële nietigheid die oncorrigeerbaar is in beroep kan de beroepscommissie de nietigheid niet meer corrigeren. In dat geval kan zij [...] enkel nog uitspraak doen over de regelmatigheid van de bestreden tuchtbeslissing, de substantiële nietigheid vaststellen en de bestreden tuchtbeslissing vernietigen, zodat de tuchtsanctie onbestaande is”.

In het antwoord op het tweede middel wordt betoogd dat de niet-naleving van de verplichting om geheim te stemmen over het al dan niet opleggen van een tuchtstraf de geldigheid van de tuchtbeslissing aantast, dat de geheime stemming tot doel heeft de vrijheid en onafhankelijkheid van de leden bij het uitbrengen van hun stem te waarborgen, en dat het dan ook “een substantiële vormvereiste [is] waarbij de niet naleving de vaststelling van de nietigheid van de beslissing tot gevolg heeft”. Dergelijke substantiële nietigheid kan niet door de beroepscommissie worden geredieerd en indien zulke onregelmatigheid in de procedure in eerste aanleg wordt vastgesteld, moet het beroepsorgaan de nietigheid vaststellen en de tuchtvordering zonder gevolg laten.

9. In haar laatste memorie verwijst eerste verwerende partij aangaande het eerste middel naar de arresten van de Raad van State nrs. 207.448 van 20 september 2010 en 53.131 van 4 mei 1995, waaruit zij afleidt “dat wanneer het administratief beroepsorgaan beschikt over een hervormings-

bevoegdheid, ze deze bevoegdheid niet kan uitoefenen om een schending van een substantieel vormvoorschrift goed te maken”. Volgens eerste verwerende partij zijn vormvoorschriften substantieel “omdat het vervullen ervan essentieel en fundamenteel noodzakelijk is voor de betrokken stand van de procedure”. Als dat bepaald ogenblik in de rechtsgang niet terugkeert in de daaropvolgende rechtsgang, kan de schending ook niet meer worden goedge maakt. Aangezien de tucht overheid in eerste aanleg de geheime stemming, zijnde een substantieel vormvoorschrift, niet respecteerde, kon de beroepscommissie de schending niet verhelpen.

Inzake het tweede middel benadrukt eerste verwerende partij nog dat het niet nakomen van de verplichting om geheim te stemmen de geldigheid van de tuchtbeslissing aantast en dat verzoekster niet aantoont dat er geheim werd gestemd, zodat de beroepscommissie niet anders kon dan de beslissing van de tucht overheid vernietigen.

10. Tussenkomen de partij wijst er in haar laatste memorie op dat artikel 141 van het gemeentedecreet niet vermeldt dat eventuele procedurefouten “moeten” worden bijgestuurd in beroep en evenmin dat “alle” procedurefouten kunnen worden bijgestuurd.

Beoordeling

11. Gelet op artikel 139 van het gemeentedecreet kan het gemeentelijk personeelslid tegen de beslissing over het opleggen van een tuchtstraf beroep aan te tekenen bij de beroepscommissie voor tuchtzaken. Dit georganiseerd administratief beroep moet verplicht worden uitgeput vooraleer het personeelslid een annulatievordering bij de Raad van State instelt.

12. Krachtens de in het eerste middel aangevoerde artikelen 138 en 140 van het gemeentedecreet, is de beroepscommissie voor tuchtzaken een gewestelijk bestuurlijk orgaan dat over een hervormingsbevoegdheid beschikt.

Door de devolutieve werking van het beroep verwerft de beroepscommissie de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid (GwH 16 juni 2011, nr. 109/2011). Die beslissingsmacht moet samen worden gezien met de mogelijkheid om de tekortkomingen in de procedure of een gebrekkige motivering bij te sturen in beroep (*Parl.St.* VI.Parl. 2004-05, nr. 347/1, 83).

Deze “mogelijkheid” tot bijsturen houdt niet in dat de beroepscommissie naar goeddunken zou vermogen -geheel of gedeeltelijk- af te zien van de verbetering van de gebreken die aan de beslissing van de gemeentelijke tuchtoverheid kleven. Het tegendeel is het geval. Met de vermelde “mogelijkheid” wil alleen aangegeven zijn, en benadrukt worden, dat deze gebreken niet kunnen beletten dat de beroepscommissie haar eigen, regelmatige beslissing in de plaats stelt van die van de gemeentelijke overheid, aangezien zij in principe de tekortkomingen die de gemeentelijke overheid eventueel beging vermag te corrigeren.

13. Te dezen stelde de beroepscommissie vast dat er over het tuchtbesluit van 27 juli 2009, waartegen bij haar beroep was ingesteld, niet geheim werd gestemd. Omdat zij die onregelmatigheid onherstelbaar achtte vermits “het niet gaat over een tekortkoming in de procedure, maar wel over het niet toepassen van een essentiële procedure”, nam zij geen nieuwe beslissing over de zaak zelf, maar beperkte zij zich ertoe het tuchtbesluit en de opgelegde sanctie nietig en onbestaande te verklaren.

Zo doende heeft zij, zoals verzoekster meent, “nagelaten te doen wat zij had moeten doen” en wederrechtelijk haar bevoegdheid om een eigen beslissing in de plaats te stellen miskend.

14. Dat de verplichting voor het college van burgemeester en schepenen -waarin artikel 54, § 3, *juncto* artikel 35, § 2, 3°, voorziet- om geheim te stemmen over het al dan niet opleggen van een tuchtstraf een substantiële

vormvereiste is, wordt terecht door geen van de partijen betwist. De geheime stemming wil de onafhankelijkheid waarborgen van de leden van het tuchtcollege en hen beschermen tegen druk. Dit is vanzelfsprekend ook in het belang van de tuchtrechtelijk vervolgde.

“Substantieel” is evenwel geen synoniem van “onherstelbaar ingeval van niet-naleving”.

15. Waaronder specifiek de schending van het geheim van de stemming niet in beroep zou kunnen worden goedge maakt, wordt in de bestreden beslissing en in de procedurestukken van eerste verwerende partij hierdoor verantwoord dat ze verband houdt met een essentiële en fundamentele waarborg die dwingend moest worden nageleefd “op een bepaald ogenblik” in de procedure, welk ogenblik niet meer terugkeert in beroep.

Die verantwoording mist draagkracht.

De omstandigheid dat de betrokken waarborg essentieel is en door het college van burgemeester en schepenen bij het nemen van de tuchtbeslissing verplicht moest worden nagekomen, wettigt gewis dat, wanneer het schepencollege de waarborg miskent, zijn beslissing vernietigd wordt. Daarmee is echter nog niet verantwoord dat de beroepscommissie vervolgens nalaat om haar beslissingsmacht over de zaak zelf uit te oefenen, dit keer met een stemming die wel regelmatig is. Het eerste staat los van het tweede.

Daar doet niets aan af het feit dat het ogenblik waarop het college geheim over de tuchtbeslissing moest hebben gestemd niet meer terugkomt in beroep. Eerder het tegendeel zou verwonderlijk zijn. Het is immers het logische en inherente gevolg van het inrichten van een georganiseerd administratief beroep bij een beroepscommissie aan wie een hervormingsbevoegdheid wordt opgedragen, dat door de uitoefening van dit beroep de beslissingsmacht over de zaak naar de beroepscommissie overgaat.

16. Er zijn overigens wel veel meer substantiële-vormvereisten die bij de uitoefening van een tuchtvordering door de gemeente verplicht zijn na te leven, op een ogenblik dat als zodanig “niet terugkeert” in beroep. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan de verplichting van artikel 125 van het gemeentedecreet om het personeelslid en zijn raadsman vóór het opleggen van een tuchtstraf te horen in zijn middelen van verdediging over alle ten laste gelegde feiten, of aan het verbod in artikel 11, § 2, van het besluit van 15 december 2006 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van de tuchtprocedure voor het statutaire gemeentepersoneel ter uitvoering van artikel 129, 136 en 143 van het gemeentedecreet om aan de stemming deel te nemen ingeval de hoorzittingen niet zijn bijgewoond.

Wordt door de gemeentelijke overheid aan die verplichtingen tekortgekomen, dan zal de beroepscommissie, zoals bij de niet-naleving van de verplichting tot geheime stemming, de tuchtbeslissing niet overleiden. Maar, evengoed als in het geval van de schending van de verplichting tot geheime stemming, volstaat het niet de beslissing nietig te verklaren opdat de beroepscommissie zich geheel van haar bevoegdheid zou hebben gekweten. Als administratieve beroepsinstantie met een hervormingsbevoegdheid is het in beginsel haar opdracht om bovendien, na de eerder begane tekortkomingen te hebben bijgestuurd, zich in de plaats van de gemeentelijke overheid over de zaak zelf uit te spreken.

17. Eerste verwerende partij vergist zich dan ook wanneer zij in het algemeen poneert dat het beroepsorgaan geen beslissing in de plaats kan stellen “indien de oorspronkelijke beslissing een substantieel vormvoorschrift geschonden heeft”. Ten onrechte meent zij voor die zienswijze steun te vinden in de rechtspraak van de Raad van State, inzonderheid in de twee arresten waarnaar zij in de laatste memorie verwijst.

De “substantiële vormvereisten of andere fundamentele fouten” waarvan de miskenning volgens deze arresten niet kan worden rechtgezet of

hersteld in een later stadium, waren tekortkomingen die wezenlijk door de indiener van het administratief beroep waren begaan.

Meer bepaald werd in het arrest nr. 53.131 van 4 mei 1995 afgestraft dat de aanvrager van, eensdeels, de wijziging van een verkavelingsvergunning en, anderdeels, een bouwvergunning binnen de omtrek van een vergunde verkaveling, tegen de respectieve weigeringen door het college van burgemeester en schepenen beroep had ingesteld bij de bestendige deputatie met één en hetzelfde beroepschrift; het beroep moest met onderscheiden beroepschriften zijn ingesteld en deze tekortkoming werd geacht eveneens de daaropvolgende procedure van beroep bij de Vlaamse regering aan te tasten.

Een vergelijkbare kwestie was aan de orde in de zaak die tot het arrest nr. 207.448 van 20 september 2010 leidde. In geval van een overtreding inzake het aslastendecreet kan tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur na verzet in beroep worden gegaan bij de Vlaamse regering. Het arrest neemt aan dat het administratief beroep niet ontvankelijk is omdat, eerder, het verzet niet binnen de gestelde termijn werd ingediend; deze miskennis, gepleegd in eerste aanleg, kan niet in een later stadium worden rechtgezet of hersteld.

Te dezen evenwel gaat het niet om een schending van een vormvereiste in hoofde van de indiener van het administratief beroep, maar een tekortkoming die de beslissende tuchtoverheid, tegen wier beslissing een hervormingsberoep openstaat, zelf beging.

18. Met het voorgaande is niet gezegd dat de beroepscommissie werkelijk alle procedurele tekortkomingen waaraan de gemeentelijke tuchtoverheid zich blijkt te hebben schuldig gemaakt, zonder enige uitzondering, kan bijsturen. Zo is dat bijvoorbeeld niet het geval wat de eventuele tekortkoming van de gemeentelijke tuchtoverheid betreft om de tuchtprocedure binnen de verjaringstermijn in te stellen. Voor de oplossing van deze zaak volstaat het

evenwel vast te stellen dat alleszins het besproken verzuim van het schepencollege om geheim te stemmen een gebrek is dat door de beroepscommissie kan worden overstegen.

Door te hebben nagelaten dit te doen en over de zaak zelf te beslissen, is de beroepscommissie in gebreke gebleven de beslissingsmacht en hervormingsbevoegdheid uit te oefenen die haar zijn opgedragen.

De besproken middelen zijn gegrond.

B. De zaak A.196.561: belang bij het beroep

19. Naar de mening van verzoekster had de beroepscommissie op 12 november 2009 een beslissing moeten nemen op grond van het haar toegekende hervormingsrecht. Aangezien de beroepscommissie in gebreke bleef dat te doen, werd verzoekster, zo zegt zij, “geconfronteerd met een nog hangende tuchtprocedure waarvan enkel de beslissing tot het opleggen van een tuchtstraf nietig werd bevonden” en heeft zij de tuchtprocedure hernomen. Het is iets wat zij “niet [zou] hebben kunnen doen indien de beroepscommissie uitspraak zou hebben gedaan over de tuchtvordering”. De beroepscommissie, aldus nog verzoekster, maakt het haar onmogelijk om disciplinair op te treden tegen een eigen personeelslid.

20. Als hiervoor gezien is de beroepscommissie op 12 november 2009 inderdaad in gebreke gebleven om te doen wat van haar verwacht mocht worden, meer bepaald om een eigen beslissing te nemen over het opleggen aan tussenkomende partij van een tuchtstraf. Precies om die reden is verzoekster op 30 november 2009 zelf tot het nemen van een nieuwe beslissing overgegaan, die is afgestuit op de beslissing van 4 mei 2010 van de beroepscommissie.

De hierna uit te spreken vernietiging van de beslissing van 12 november 2009 brengt evenwel mee dat de beroepscommissie zich opnieuw

vóór het beroep van de tussenkomende partij tegen de tuchtstraf van 27 juli 2009 geplaatst ziet en dat zij ertoe gehouden is daarover uitspraak te doen, waarbij zij niet meer opnieuw zou mogen nalaten om, vanwege een gebrek aan geheime stemming in de schoot van het college van burgemeester en schepenen, een eigen beslissing over het opleggen van een tuchtstraf aan de tussenkomende partij in de plaats van de tuchtstraf van 27 juli 2009 te stellen.

In die omstandigheden heeft verzoekster geen baat erbij om nog haar beslissing van 30 november 2009 te zien herleven, waarmee zij immers juist reageerde tegen de miskennen door de beroepscommissie van haar hervormingsmacht.

21. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep in de zaak A. 196.561 onontvankelijk is bij gebrek aan het vereiste belang. Aangezien de niet-ontvankelijkheid verband houdt met de abdicatie door de beroepscommissie van haar eigen bevoegdheid, is er reden de kosten ten laste van het Vlaamse Gewest te leggen.

BESLISSING

1. De zaken A. 196.227 en A. 196.561 worden gevoegd.

2. De Raad van State vernietigt het besluit van 12 november 2009 van de beroepscommissie voor tuchtzaken waarbij de beslissing van 27 juli 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Diest om Kim Deen een tuchtstraf op te leggen nietig wordt verklaard en de erin opgelegde tuchtsanctie als niet bestaande wordt beschouwd.

3. De Raad van State verwerpt het beroep in de zaak A.196.561.

4. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomsten, begroot op 250 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 februari 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest